

Délután négy óra volt, amikor kopogtattunk Kun Béla dolgozószobájának ajtaján, és hat felé járt az idő, amikor elhagytuk az épületet. A beszélgetés jóval tovább tartott, mint gondoltuk, mivel Kun Béla nemcsak az iránt érdeklődött, hogyan is áll a dolog a *Vörös Lobogó*-val, hanem rögtön élt az alkalmammal, hogy kifejtse a Kommunista Párt álláspontját is.

Többször olvastam már Kun Béláról, hogy beszéd közben fel-alá járt. Ezt Visegrádi dolgozószobájának a méretei nem engedték meg... A szoba egész bútorzata egy íróasztalból, egy könyvvállványból és néhány székből állt. Az asztalon nagy halom újság, folyóirat hevert. Kun Béla rendkívül szabatosan fogalmazott. Minden mondata nyomdakész volt. Természetesen nemcsak ezek a külsőségek kötötték le a figyelmemet, hanem mindenekelőtt Kun Béla véleménye érdekelt. Franyó Zoltán — aki őt még a kolozsvári időkből ismerte — újabb és újabb kérdéseket tett fel a beszélgetés során. Nemegyszer engem is kerülgetett a kísértés, hogy „közbeszóljak”, de megdöntöttem magam: Kun Béla minden érve telitalálat volt. Mit csűrjem-csavarjam: ekkor határoztam el, hogy belépek a Kommunista Pártba.

5

Talán nem tűnik szószaporításnak, ha — a stílszerűség kedvéért — röviden elmondom, hogyan találkoztam *utoljára* Franyó Zoltánnal. 1919. március 21-én történt ez.

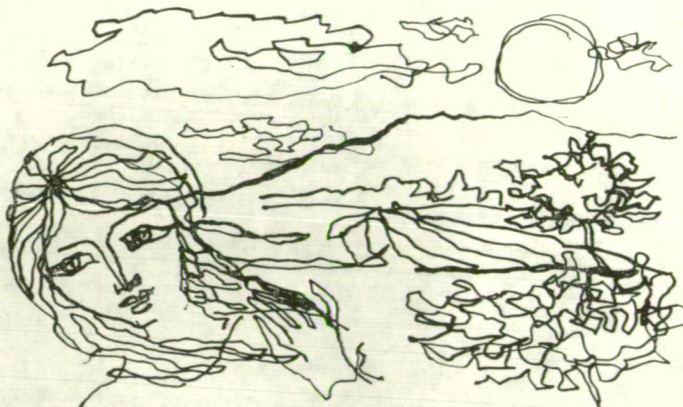
Délután öt óra lehetett, már esteledett. Hazafelé igyekeztem a nyomdából. Útközben eleredt az eső. Éppen be akartam húzódni egy kapualj alá, amikor a Rókus-kórház közelében megláttam Franyó Zoltánt, aki izgatottan sietett valahová.

— Mi történt?

Csodálkozva nézett rám:

— Hát még nem tudod? Létrejött az egység! Kun Béláék kiszabadultak a Gyűjtőfogházból: percek kérdése, hogy kikiáltják a proletárdiktatúrát!

...Három nap múlva felcseréltem a civilruhát a Vörös Hadsereg csukaszürke uniformiséval. Kapcsolataim a *Vörös Lobogó*-val megszakadtak. Indultam a frontra. Arra se került időm, hogy elbúcsúzzam Franyó Zoltántól.

KISS ATTILA RAJZA